

er saa sikre paa Sejren ved et saadant Valg, saa siger jeg: Mas dog de Radikale og Socialdemokraterne, lad os faa det Valg snarest muligt, saa De kan faa den Sejr, De gaar og venter paa, i Stedet for at lave denne dyre Ordning, hvor vi stryger Ekspropriationsbestemmelserne. Hvorfor er begge Partier saa bange for at sejre? Tag et Valg og vis, hvor ilde det vil gaa os, naar De har den rasende Tiltro [*Indenrigsministeren (Kragh)*: Det er vores Godhed!]. Ja, det er Deres Godhed, siges der. Det er et vidunderlig godt Parti, der i den Grad er ængstelig for at gøre sine Modstandere Fortræd, at det er bange for Sejren.

Endelig vil jeg sige til det ærede Medlem Hr. Pürschel, at naar han sagde, at vi ikke skulde tale om, hvad Venstre havde maattet ofre paa Forliget med Militærspørgsmaalet, for saa kunde vi let komme til at tale om, hvilke Ofre Socialdemokratiet har maattet bringe under Krigen, saa er der den Forskel — og jeg har ikke den fjerneste Grund til ikke at tale om det nu, det har vi gjort mange Gange —, at vi har erklæret netop, at de Bevillinger, som den Gang blev givet — og vi har udførlig motiveret hvorfor —, ingenlunde blev givet, fordi vi ansaa dem for nødvendige. Men det, der her sker, er, at den højtærede Forsvarsminister siger, at den Ordning, der nu er gennemført, er netop den, der svarer til, hvad Danmark maa gøre for at opfylde sine folkeretlige Forpligtelser. Men saa er det jo en ren Lykke for Venstre, at der staar et konservativt Parti og presser dem 5 Mill. Kr. op, for ellers havde det været for lidt, det havde været for lidt, hvis de havde faaet Lov til at gennemføre deres eget Forslag. Og derfor er der en væsentlig Forskel paa deres Stilling og den Stilling, Socialdemokraterne indtog under Krigen. Jeg anbefaler, at man stemmer imod dette Forslag, og jeg haaber, det ikke skal faa nogen lang Levetid.

**P. Munch:** Det ærede Medlem Hr. Pürschel beskæftigede sig igen med mine Forestillinger om Udsigt til Krig; hvad jeg har sagt i saa Henseende, var et Referat af, hvad den højtærede Statsminister havde udtalt, men det lader altsaa til, at det ærede Medlem Hr. Pürschel interesserer sig meget mere for, hvad jeg mener, end for, hvad den højtærede Statsminister mener. Desværre plejer han ikke destomindre at stemme sammen med den højtærede Statsminister i Stedet for at følge de Raad, jeg bestreber mig for at give ham. Det ærede Medlem udtalte dernæst, at det var over-

flødigt at drøfte disse Tal, nu var de ikke aktuelle, dem har vi drøftet i Sommer, og da havde han sagt, hvordan det var. Jeg har aldeles ikke inddraget disse Tal i Diskussionen, det er den højtærede Forsvarsminister, der har inddraget dem, det er ham, der har givet Anledning til hele denne Diskussion; men det ærede Medlem Hr. Pürschel springer atter et stort Spring over Hovedet paa den højtærede Forsvarsminister, han synes i saa Henseende næsten at regne ham for intet, meget mindre end Ministeren selv, og ogsaa her beskæftigede han sig med, hvad jeg havde sagt derom, ikke med Ministeren. Derefter gav den ærede Ordfører for det konservative Parti nogle Oplysninger om, hvordan Garden skulde anbringes i en Sommerlejr, fordi man skulde have Rideskole paa Jægersborg, og Jægersborg var ikke synderlig godt bevendt til Garden. Dér gaar den ærede Ordfører en anden Vej overfor Ministeren. Han sætter sig i Ministerens Sted. Vi har i Udvalget forhandlet om, hvordan Garden skulde anbringes, og om, hvad der skulde ske i Jægersborg; Ministeren har ikke nævnt et Ord om Rideskole i Jægersborg; Ministeren har sagt, at Rideskolen tænker man sig anbragt i Næstved, og for Gardens Vedkommende har han ikke sagt det mindste om, at Jægersborg ikke kunde bruges til Garden. Men det staar det ærede Medlem Hr. Pürschel nu og fortæller, han maa vide det fra nogle af de private Forhandlinger mellem det konservative Parti og Ministeriet og Venstrepartiet, hvorved Sagerne afgøres i Stedet for at blive drøftet i Udvalget.

Det ærede Medlem Hr. I. A. Hansen sagde som Ordfører for Partiet Venstre, at naar jeg paastod, at der ingenting vidstes om, naar de 10 Mill. Kr. skulde anvendes, var dette forkert; thi det ærede Medlem vidste, og det vidste jeg ogsaa, at de skulde anvendes, efterhaanden som der blev Brug for dem. Det tror jeg næsten, jeg kunde have forstaaet uden at have nogen Belæring fra det ærede Medlems Side behov, og uden at der var truffet Bestemmelse derom; men jeg tror ogsaa, at det ærede Medlem vil forstaa, at i selve denne Betegnelse ligger dette, at der her slet intet fastsættes derom. Hvis den højtærede Minister mener, at der bliver Brug for dem i det nærmeste Aar, anvender han dem paa det Tidspunkt og ellers paa et andet Tidspunkt. Ejendommeligt er det i det hele taget for den Maade, hvorpaa Sagen afgøres, at naar Ministeren taler om den endelige Ordning, saa mener han ikke den